

gaardene er det, at vor Lovgivning paa en Maade har fingeret, at Præsten bliver Ejer af Gaarden gennem sin Indløsningssum, og Præsten skulde efter den tidligere Lovgivning holde Præstegaarden paa Fode, og Provstesynet skulde passe paa Præsten og hvert Aar sige, hvor meget han skulde gøre. Men Præsterne sad mange Steder meget smaat i det, og Provstesynet udviste stor Lemfældighed; og Følgen er den, at Præstegaardene gennemgaaende er holdt tarveligt ved lige Landet over, det maa man sige.

Naar vi saa en skønne Dag indfører en Lovgivning som den af 1919, hvorefter det offentlige skal holde Præstegaardene paa Fode, ja, saa vender Bladet sig, saa viser det sig straks ved Synene, at der er store Udsættelser at gøre, og det viser sig, at der mange Steder er Ønsker og begrundede Ønsker om at faa nye Præstegaarde. Og der er ingen, der er interesseret i at holde igen, idet Præsten selvfølgelig gerne vil have en ny Præstegaard, og Menighedsraadet siger: Hvorfor skal vor Præst ikke have en ny Præstegaard? det har de jo faaet dér og dér, og det er en tarvelig Præstegaard, han bor i; Provsten kan ogsaa nok ønske, at hans Kollega Præsten faar en bedre Præstegaard, og Bispen har heller ikke noget imod det, ingen af dem skal betale noget til det, udover hvad de betaler gennem den Skat, der paalægges. Og saa bliver Følgen, at der slet ingen Kontrol er med det hele. Derfor har vi staaet overfor en Mængde Byggeforanstaltninger, og jeg tror, det er paa høje Tid, at vi faar gjort Menighederne interesserede i det hele. Det er ogsaa ud fra den Betragtning, jeg kan enes med det ærede Medlem Hr. Kammersgaard om, at vi maa komme bort fra Papiret og Blakket og over til praktiske Foranstaltninger, hvor de, der kender Sagerne, kommer til at tage fat paa dem. De er ogsaa selv interesserede og bør yderligere gennem Lovgivningen interesseres i, at alt bliver gjort forsvarligt og ordentligt og med rimelig Bekostning.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen): Under de foregaaende Dages Forhandlinger om Finanslovsforslaget har flere ærede Medlemmer rettet Spørgsmaal eller gjort Hensstillinger til mig angaaende Forhold, der vedrører de militære Budgetter eller de Institutioner, der administreres af Forsvarsministeriet, og jeg skal nu give Svar derpaa.

Jeg vender mig da først til Socialdemokraternes Hovedordfører, det ærede Medlem Hr. Stauning, som den Dag, han talte, var i et vældigt Krigshumør. I denne

Sindsstemning holdt han en Tordentale over Ministeriet og Ministeriets Medlemmer og rettede adskillige Beskyldninger mod Ministeriet, og det i en saadan overlegen Tone, at jeg tror ikke, vi her i Landet har nogen Bolschevikagitator, der naar det ærede Medlem længere end til Skulderbladet. Jeg trøster mig imidlertid ved det gamle danske Ordsprog, der siger, at det ikke er Tordenen, der slaar Folk ihjel, og en saadan Tordentale tror jeg heller ikke er i Stand til at slaar Ministeriet ihjel.

Blandt de Beskyldninger, det ærede Medlem udslyngede mod Ministeriet, er der en enkelt Paastand, jeg maa nedlægge en alvorlig Protest og Indsigelse imod, fordi den ikke er sand og ikke har noget med Virkeligheden at bestille. Efter en Kritik af et Foredrag, som Arbejdsgiverforeningens Formand, Hr. Langkjær, holdt, Dagen før det ærede Medlem talte her i Tinget, udbrod det ærede Medlem Hr. Stauning: „Det er Sammenrottelsen mod Arbejderne, vi ser den samlede Reaktion. Arbejdsgiverforeningens Formand talte i Gaar ikke et Ord om Krisen og Vanskelighederne, nej, nu er det bare: løs paa Arbejderne! Aftalerne er i Orden, Reaktionen er klar til Fremrykning under det højtærede Ministeriums Førerskab“. Jeg maa nedlægge alvorlig Protest mod en saadan Paastand, fordi den ikke har noget med Sandheden at bestille, og det har undret mig, at det ærede Medlem kunde lade sin Fantasi i den Grad løbe af med sig. Han fortsatte sin Æventyrfortælling med at udtale følgende: „Den Kamp, som bebudedes i Gaar af Arbejdsgiverforeningen, og som de Herrer i Ministeriet har deres store Del af Ansvaret for, hvis den kommer, kan blive haardere, end de maaske venter“. Jeg forsikrer det ærede Medlem, at der er ikke nogen Tanke i Ministeriet om at foretage nogen Sammenrottelse eller noget Angreb paa Arbejderne, thi Regeringen gaar ud fra, at den Forhandling, der føres om disse vanskelige Forhold, føres i Rigsdagen, og at Afgørelsen finder Sted dér, og at alle Parter vil holde sig indenfor Lovens Grund i de Forhandlinger, der her bliver ført. Hvor kan det da nu være, at det ærede Medlem Hr. Stauning lod Fantasien løbe saadan løbsk med sig? Jeg forklarer mig det derved, at det ærede Medlem den Dag har faaet Per Gynt til sin Følgesvend. Han citerede stadig Per Gynt, og Per Gynt er en farlig Kammerat at give sig i Følgeskab med, for ingen Digter har som Henrik Ibsen i Per Gynt skildret en Mand, der lod sig lede af den vildeste Fantasi.